

Obra sobre paper del 2006, de Joaquim Chancho. A la dreta, un mòbil de Moisés Villèlia.

ART

El bon temps a l'Empordà

Josep Casamartina i Parassols

Com ja és habitual des que va obrir galeria a Torroella de Montgrí, el 2000, Michael Dunev comença temporada quan els altres la mig tanquen amb l'arribada del bon temps. Aquest any, el marxant nord-americà proposa tres exposicions per a l'estiu empordanès: Joaquim Chancho, fins al 9 de juliol; Sergi Aguilar, José Pedro Croft i Eduard Arbós, del 12 de juliol al 6 d'agost, i, finalment, Xavier Grau, que tanca la seqüència fins al 3 de setembre. Tal com es va posar de manifest, no fa gaire, en la gran exposició que Chancho va fer al Centre d'Art Tecla Sala de l'Hospitalet, una part de la seva producció recent manté bastants punts de contacte amb l'obra mural de Sol LeWitt, però tot el que en el pintor nord-americà és precisió teòrica, rigorosament estudiada, en Chancho és intuïció i desimboltura, i això és la seva gràcia més peculiar. Els papers que exposa Dunev corresponen als darrers 15 anys, els més decisius en l'evolució del pintor de Riudoms. La majoria es basen en la repetició d'un mòdul que omple tota la superfície, en la qual ha desaparegut la idea de representació, de tema i de composició narrativa. Són xarxes transparents i uniformes, quasi tridimensionals, que vibren més enllà de les dues dimensions del suport perquè estan fetes a mà amb un control extraordinari. I aquesta uniformitat amb les petites variants del pols i el pinzell i el subtil joc cromàtic és el que els dona vida i moviment.

La línia, la transparència i la idea de teixit també són una constant en les ingràvides i delicades escultures en canya de Moisés Villèlia (Barcelona, 1928-1994), autor que continua estant pendent de ser reconegut com es mereix, malgrat haver tingut una bona retros-

pectiva el 1983 a la Fundació Miró, una altra al centre d'art Espais, a Girona, el 1990, i una a l'IVAM valencià muntada per Juan Manuel Bonet, que també s'ha ocupat del catàleg de l'actual exposició a la Fundació Vila Casas, o la que li va dedicar el 2005 la barcelonina galeria Oriol.

Villèlia és un autor apreciat, però resta en un segon terme, sempre mig entelat. Hi ha una generació d'artistes dels anys cinquanta i seixanta que encara s'han de recuperar al nivell que mereixen. En aquest sentit, la Fundació Vila Casas —tot i tenir una programació que tira per moltes ban-

Hi ha una generació d'artistes dels cinquanta i seixanta que cal recuperar

des, en excés— està fent una tasca exemplar que pertocaria als grans museus públics, immersos en una constant anàlisi del que han de ser, que han de fer i fins on han d'arribar. En la multiplicitat d'indrets i espais pel territori, la Fundació Vila Casas ha anat acotant una mica els seus àmbits, sobretot en terres giro-nines, amb l'èmfasi en la fotografia al Palau Solterra, a Torroella de Montgrí, i l'escultura a Can Mario, a Palafrugell. La revisió de Villèlia —que conviu amb altres temporals menys recomanables i que queda una mica massa atapeïda— se centra en els mòbils i les escultures de bambú dels darrers anys de l'artista, que mantenen una coherència absoluta amb l'etapa més celebrada de la dècada dels seixanta, quan va captar l'atenció del promotor Joan Prats i dels arquitectes Josep Lluís Sert o Antoni Bonet Castellana.

Entre altres activitats de la zona, com ara *Protocol obert* a La Scala Showroom, a la carretera de Bordils a Corçà —en la qual les obres d'Alberto Peral, Javier Peñafiel o Lluís Hortalà dialoguen amb mobles dels grans arquitectes i dissenyadors del XX, en un ambient molt propi del bon viure de la Toscana catalana—, destaca la instal·lació de Pere Noguera a la Nau Còclea, al poble de Camallera, a l'indret de La Lluena. Segons la seva promotora, Clara Garí, *Accions en repòs* funciona com una *vanitas* en la qual els objectes i les lletres s'ajueuen en l'espai i conformen un enorme i silenciós bodegó, perdut en la penombra, que simplement cal contemplar, sense cap explicació, tal com resa el títol. Noguera no exposava des de la retrospectiva a la Fundació Tàpies el 2011. Compte, però, amb l'horari: la Nau Còclea —que enguany no té cap ajuda de la Generalitat, com consta al full de sala—, només obre de dijous a diumenge, de 7 a 9 del vespre, quan el sol se'n va, comença la fresca i els colors s'esvaeixen per perdre's ben aviat en la nit.

JOAQUIM CHANCHO, PAPER
Michael Dunev Art Projects
Torroella de Montgrí
Fins al 9 de juliol

MOISÈS VILLÈLIA, CERCA-DOR DE MONS ONÍRICS
Fundació Vila Casas
Museu Can Mario, Palafrugell
Fins al 7 de desembre

PROTOCOL OBERT
La Scala Showroom
Carretera de Bordils a Corçà, km 3
Fins al 30 d'agost

PERE NOGUERA, ACCIONS EN REPÒS
Nau Còclea
La Lluena, Camallera
Fins al 13 de juliol